

Csáji László Koppány

Bérért hálnék

„Jó napot! Kit keres?”

– Boros urat. Jó napot! Szarvas Ákos vagyok.

„Milyen ügyben?”

– Munkaügyben. Azt mondták, hogy mondjam azt, én vagyok a parti-vállalkozó.

„A dídszé vagy a haló-ember?”

– Az utóbbi.

„Jaj, ne itt jöjjön be, menjen át a Váci úti oldalsó bejáratához, mert itt a vendégek érkeznek.”

– Rendben.

„Menjen le a hátsó bejáratnál a lépcsőn, de ne csengessen, egy perc, és én is odamegyek.”

– Jó. Köszönöm.

„Nos, jöjjön hát be! A parti már javában tart, média-személyiségek, bankárok, nagykövetek, politikusok vannak odafönt, azért mondtam, hogy jöjjön át ide, hogy megbeszéljük a részleteket. A maga száma este tizenegy körül következik majd, a tűznyelő után. Ő már itt van, épp öltözködik. Hozott valami kelléket, látom.”

Igen, de először a szerződést kellene megbeszelnünk. Találkozhatnék Boros úrral?

„Dehogy, ő fent van a vendégekkel, és rám bízta, hogy szervezzem meg a fellépőket.”

Először szeretném átbeszélni a szerződés feltételeit.

„Semmi akadálya, csak rászólok a szakácsra a homár miatt. Világválság van, tudja, a felét egyszerű királyrákkal pótolják. Nem mindegy, kinek mi jut. Ez persze maradjon köztünk.”

– Oh, hogyne.

„Nos, akkor a szerződés. Hozott belőle egy példányt?”

– Természetesen, kettőt is.

„Megnézhetem?”

– Íme.

„Igen, első pont, a felek, megrendelés, jó; aztán a kettes, a produkció tartalma, hát ez itt mi? Felsorol vagy tíz halálnemet?!”

– Igen, tessék választani!

„Lássuk csak! Akasztás, nem, nem, azok állítólag összevizek magukat, undorító. Aztán utána verőerek felvágása, jaj, dehogy – még valamelyik vendéget összespricceli. Harakiri, az sem, áramütés, unalmas, méreg, túl hosszadalmas, főbelövés, nem, nem, még a golyó gellert kap. Van még, ahogy látom, leugrás biztos pontra legalább a hatodikról, az itt ugye szóba sem jön, vízbe fúlás, de a medencét most a hosztesszek használják; szög a fejbe, az talán azért nem olyan látványos, és akkor hát marad a tizedik, a szíven szúrás. Az talán jó lesz. Töre van?”

– Van. Tessék akkor bekarikázni ezt a 2/b pontot mindkét szerződésben!

„Igen. Aztán a hármas pont, ellenszolgáltatás, a pénzügyek, hát igen, a piszkos anyagiak. Kézpénz nem jó, ugye, hisz nem tudja hazavinni – már elnézést a frivol megjegyzésért.”

– Kérem az összeget bankilag átutalni a szerződésben szereplő számlára a produkció előtt. Ha visszaigazolja nekem a bank, csak akkor tudom elkezdni.

„Nos, ennek semmi akadálya. Ez így korrekt. Aztán négyes pont, ga-

ranciák, blabla, ötös: ha mégsem hal meg, a pénz visszajár, remek; s a hatos: nem állhatunk el a szerződéstől a produkció után, hetes: bérszámfejtési adatok, nyolcas: joghatóság. Kilences, sablonszöveg, jó, ezzel, azt hiszem, nincs semmi baj, látom, konzultált azért jogásszal, hisz írja, hogy az összeg a felesége számlájára megy. Okos. Nos, nem bánja, ha Boros úr helyett aláírnom?”

– Jaj, kérem, ne tegye, még valaki megtámadja a szerződést, amikor már – ugye – nincs mit tenni. Mindenképp ahhoz ragaszkodnék, hogy Boros úr írja alá, ha nem baj.

„Hát, megpróbálom lehívni, de ennek nem fog örülni...”

– Semmi baj, várok.

„Boros úr, ez itt a haló-ember, tudja. Kéri, hogy a szerződést Ön írja alá. Én már átnéztem, ki is töltöttük, minden rendben van. Nem én nyagगतom ezzel, uram, az úr ragaszkodik ehhez.”

– Igen, miután utóbb már nem leszek abban a helyzetben, hogy esetleges kellemetlen helyzetben védekeznek... elnézést miatta, tudom, hogy az Ön ideje milyen drága.

„Aláírta. Látja, ezt is megoldottuk.”

– Köszönöm.

„Elég kellemetlen volt, ahogy tapasztalta, de ezen ne múljon. Akkor hát a koreográfia: Vilhelm úr fogja Önt bekonferálni és szólítani a szalonba. Akkor Ön bemegy. Kérem, ne sokat beszéljen! Legfeljebb egy vagy két perc, elmondja, hogyan fog meghalni, és mindenképpen biztosítsa a közönséget arról, hogy nem esik senkinek bántódása, a szíven szúrás miatt azonban egy nejlont kell ugye maga alá teríteni. Állva fogja csinálni?”

– Nem, inkább térdelnék.

„Akkor a hátsó sorokból nemigen fogják jól látni, ezt nem tartom jó ötletnek...”

– Talán feltérdelhetnék egy asztalra.

„Végül is igen, bár nem tudom, melyik asztalt lehetne befogni ilyen célra. Ha nem is asztalra, de keríthetnénk egy emelvényt, talán amin utána a dídzsé fog zenélni. Addig levesszük róla a gépeket, s leterítjük a nejlonnal.”

– Igen, ez jó ötletnek tűnik.

„Csak akkor ezt elő kell készíteni, az meg idő, hercehurca. Nem lehetne, hogy csak két nagyobb széket tolnánk össze? Bár arról meg leesik, nem jó...”

– Mi lenne, ha a lépcsőn csinálnám?

„Pompás! Na, ezt jól kiötlöttük, a lépcsőn fogja elvégezni, mondjuk a harmadik vagy negyedik fokán, hogy ne guruljon sokat, és a nejlon is leérjen addig. Így mozgalmassabb is.”

– Pont erre gondoltam. Monológot mondjak esetleg?

„Nem, az olyan színpadias lenne. Én inkább a spontán dolgokat szeretem, Boros úr is így gondolná. Legyen az ügy egyszerű, hisz végül is a mutatvány lényege a fontos.”

– Akkor hiába tanultam.

„Mondanám, hogy talán máskor, de hát nem lesz legközelebb... reméljük persze, mert akkor ugye a pénz visszajárna. Akkor hát az utalás. Igen, belépek az internetbe, jó, a bank honlapja, rendben, kérem, forduljon el, most beütném a kódot.”

– Persze, elnézést.

„Jó. Az átutalás rendben. Akkor hát – várunk. Addig is lehet egy kérdés?”

– Hogyne.

„Miért csinálja?”

– A családomért. Cégem becsődölt, nem kapok állást már másfél éve. Vinné a bank a házat, kocsit. A gyerekeknek tanulniuk kell. Vala-

hogy el kell tartanom őket. Rabolni nem akarok.

„Megértem. Mekkora a család? Hány lurkó van?”

– Három.

„Csak azt a közhelyet ne mondja, hogy mint a magyar igazság! Ettől már a hátam borsószik.”

– Meg a nejem, ugye.

„És tudják, hogy mire készül?”

– Természetesen. Elmondtam nekik is, elbúcsúztunk. Most imádkoznak.

„Jó, az nagyon szép. No, hallom, most már a tűznyelőnek tapsolnak, készülődhet.”

– Igen, veszem a tórt, pillanat.

„Hé! Ugye Ön nem valami merénylő? Ekkora tőrrel ilyen illuztris társaságban... mi lenne Boros úr bankjával, ha leszúrná! Talán mégsem jó halálnemet választottunk. Megjijedhetnek.”

– Kérem, dehogy vagyok merénylő, én a családomért élek. Mi lenne akkor velük?!

„Jó, azért megkérem Ádámkát, a biztonsági őrt, hogy álljon maga mellett. Nem maga miatt, tudja, csak hogy a közönség ne ijedezzen. A tűznyelő itt van, befejezte. Maga jön. Sok sikert.”

– Igen, és köszönök mindent. A viszontlátásra!

